

Stěhování je ranou představě, kterou o sobě chovám. Rád si o sobě myslím, že jsem celkem čistotný a pořádný. Jenže přijde okamžik, kdy z mých místností zmizí všechny věci a nábytek a já se jdu přesvědčit, jestli jsem něco nezapomněl, podívám se na podlahu a všude je SMETÍ. Za tím, kde býval psací stůl a kde byla knihovna, za postelí a v rohu, kde byla skříň.

Smetí. Ošklivé, šedivé chuchvalce Smetí. To je tedy špína, říkám si. Tak přece jenom nejsem tak úplně čistotný a pořádný, říkám si. Co by tomu řekli sousedi? Co by tomu řekla maminka? Co kdyby mi to sem přišli prohlédnout?, říkám si. Honem to musím uklidit. To Smetí.

Vždycky tam je, když se stěhuju. Co to je? V lé-

kařském časopise jsem si přečetl, že v jedné laboratoři tohle Smetí zkoumali. Zabývali se problémy lidí s alergiemi, ale jejich výsledky se mi teď hodí. Co našli: částičky vlny, bavlny a papíru, kousky různého hmyzu, jídlo, rostliny, listy stromů, popel, mikroskopické výtrusy hub a jednobuněčných organismů a spoustu nerozeznatelných kousíčků, většinou přírodního a organického původu.

Je to různorodý seznam, ale většina Smetí pochází ze dvou zdrojů: od lidí – poztrácené vlasy a kousky kůže – a z meteoritů – rozložených po nárazu na zemskou atmosféru. (Nic si nevymyslím, je to tak – každý den toho napadá několik tun.) Takže jinými slovy – to, co mám za postelí, knihovnou, prádelníkem a skříň, jsem hlavně já a hvězdný prach.

Jeden botanik mi řekl, že když seberete hrst Smetí do sklenice, přidáte trochu vody, dáte sklenici na sluníčko a zasadíte tam semínko, poroste to jako blázen; anebo když to samé dáte do vlhkého, tmavého prostoru, vyrostou vám houby. A když pak ty houby sníte, uvidíte hvězdy.

A jestli toho chcete vidět opravdu hodně, tak vezměte ze své postele prostěradlo, pořádně ho ve tmě vyklepejte a rozsviňte baterku. Tak to jste vy. Jako sněhuláček ve skleněné kouli na babiččině krbu. Londýnský most padá a já padám a hvězdy také padají. A padá i všechno ostatní, jak se říká, aby se to zase zvedlo. Vědci jsou dost neochvějně přesvědčeni, že pocházíme z hvězdné porodnice. Jsme Smetí z hvězd. A tím, co mám za psacím stolem, se zřejmě tiše vracím ke svému prvopočátku. Znovu se spojuju se Smetím vesmíru a vzniká bůhvíco.

A toho, co vzniká v zákoutích a škvírách mého pokoje, si velmi vážím. To není špína. Je to kosmický kompost.